

ADONIS

(FRAGMENT)

DOOR

KAREL VAN DE WOESTIJNE.

Attis.

Hoe zijt ge, Adonis, weêr zoo wonderlijk te moede?
Wáar staart uw waar'ge blik? Hoe bijt ge een lip ten bloede
die veel te rood me al voor den een'gen glim-lach docht,
o gij, wiens mond alleen nog bloeien moest en mocht
van 't wak ontwaken dezer teeder bleeke roze:
een dauw'ge glim-lach, die der nachten kwam ontblozen
om, donkrend naar de dag zou groeien en vergaan,
in de' avond als een hart, van minne zwaar, te staan....
Thans is me uw lppe lam, Adonis, en ontloken
gelijk een late bloem ten herfst, van vale roken
gedrenkt, verkleumd van nachtelijk-naedren kou,
die zich te sterven weet, en eindloos sterven wou....

Adonis.

Gij spreekt van sterven:.. — Kén ik sterven, wien het leven
geloken blijft?

Attis.

Welhoe? En werd u dan gegeven
't Verbázen, dat ge zaagt — waar ge, ónbekende, reest
en rankte als eene winde omhoog, — hoe mensch en beest
rond 't schielijk beeld der cier'ge leden u ging reiken
om van úw levend schoon zijn duister te verrijken?

Adonis.

Hoe waar' verbazing, wien geen zatheid ondervond?
Hoe leerde ik, wien de waan geen zoeten nacht en bond
aan bittren dag, — hoe wist ik heil of stond te leure,
die geene pijn en ken om vreugd, of vreugd om treuren?
Ach, Attis, die bedroefd en weiflend aan me staart,
hoe kon hun hulde mij het eigen heil bedieden?...

Attis.

Vergeet ge, Adonis, toen ge in-eens gekomen waart,
hoe 't vrome woud nog leefde alleen van úwe klaart?
Gij waart ons licht; — gij wierdt ons schromen, waar ons spieden
den schemer-dans der blanke nymphen-rei zag vlieden
om u, en keeren, daar ons geeren, tot op 't uur
dat, tanend aan uw aangezicht, het vale vuur
der mane al daalde, — daar onze onverzade wake